

reflex

setmanari d'actualitats

La República deu ésser quelcom seriós. Les moixiganges pseudo-feixistes dels radicals ens porten novament als temps de la U. P.

Redacció i Administració, Força, núm. 2 Preu de subscripció: 1'75 trimestre

20 cèntims

Sumari

LA LEGITIMITAT DELS FILLS

La conferència Estelrich

LA LLIGA I LA CALVÍCIE

Indiscrecions

Bolves

LA SESSIÓ DEL AJUNTAMENT

CINEMES

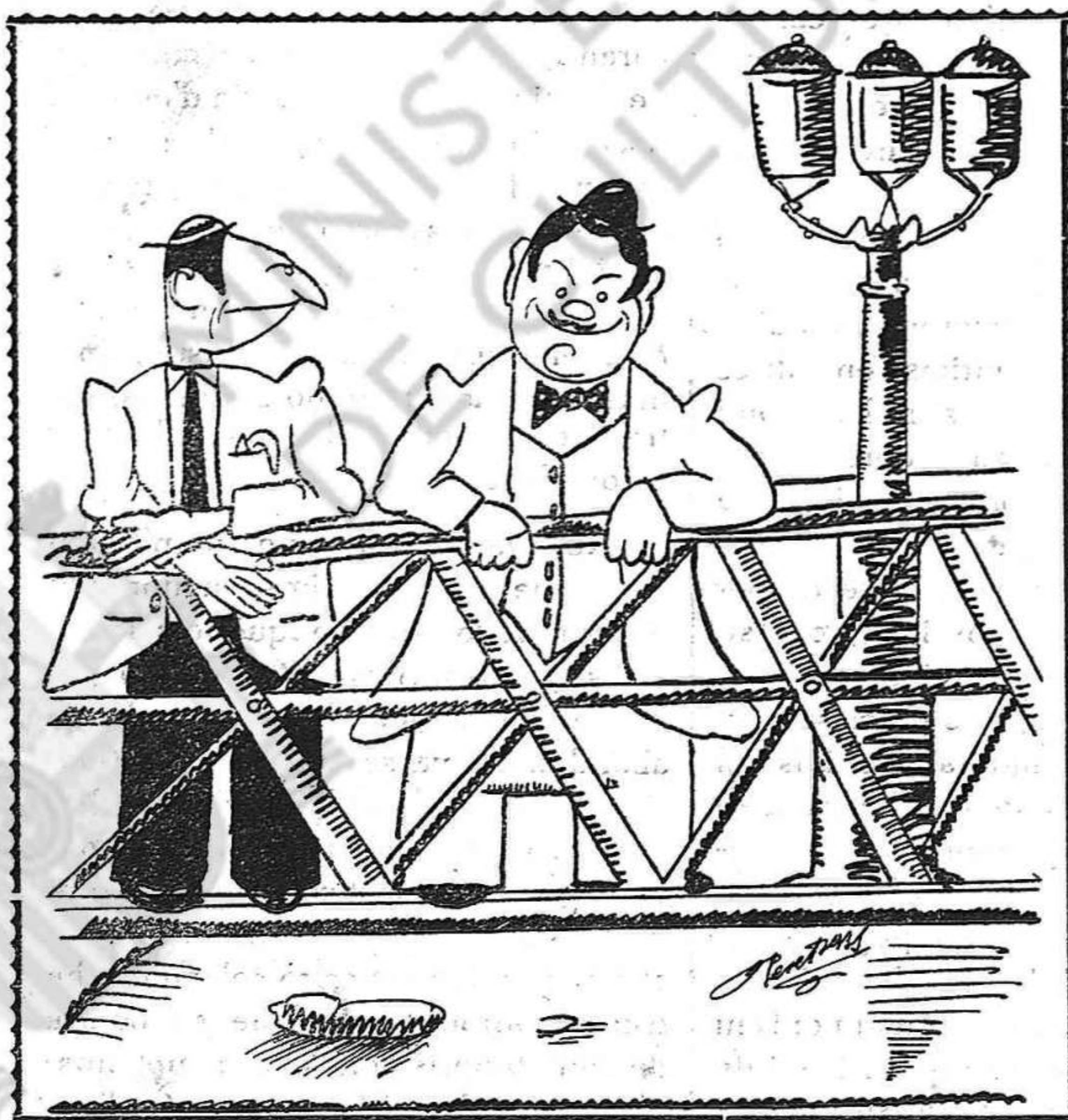
GLOSES

ESPORTS

COSETES DE GIRONA

L'ATUR FORÇÓS A GIRONA

GIRONA ARTÍSTICA

—Caram! Una cloaca fan passar pel mig de Girona?
 —No, home, que no ho veus que és l'Onyar.
 —Deu ésser navegable perquè s'hi veuen molts trasatlàntics...

(Caricatura per Peret)

Tenim que aquests senyors i llurs amics es defensen de tot intent d'aclarir els fets a la premsa amb insults. A l'Ajuntament amb vots de censura contra qui demana llum i precisió.

(De LA PUBLICITAT fent referència a l'actitut de E. R. de C. davant l'afer Bloch)

Sobre la legitimitat dels fills **G L O S E S**

POSTALS A UNA DONA

Si no fóssim republicans amb tota la fermesa de les nostres conviccions, si no tinguéssim el nostre esperit rubert de la vertadera llibertat i democràcia, l'aprovació per les Constituents de l'article 41 de la que ha d'ésser la Llei Fonamental de la Nació Espanyola, ens tindria de reconciliar amb la República enc que no fóssim republicans o que ens en sentíssim allunyats per altres definicions que no tenen res ni de liberals ni de demòcrates. Cal només ésser home honrat i d'esperit liberal i Cristià a l'ensem, per aplaudir sense reserves de cap mena la definició que es fa en el susdit article referent a la condició dels fills sense fer cap distinció entre fills legítims i ilegítims.

Es tant essencialment humà, esborrar per a sempre de les nostres lleis i del nostre Codi Civil, l'estigma infamant de fill ilegítim, que cal només ésser home per a comprendre tota la grandiositat de la reforma en aquest sentit purament humanista, moral i Cristià.

El nostre Codi Civil vigent, per el sol fet de la classificació que fa dels fills en legítims i ilegítims, subdividint encara els ilegítims en altres classes més infamants, ni ha prou i massa perquè s'hagués derogat per inhumà i per immoral el maieix dia d'haver-se promulgat.

Solament un esperit obcecat per un dogmatisme religiós incompreensible, podia admetre aital infàmia. Perquè infàmia és, que precisament la Llei sigui la creadora dels fills del burdell, (bé prou que n'hi haurà desgraciadament), definint-los i classificant-los. No, la Llei moral que de cap manera pot estar en pugna ni en contradicció amb la Llei Natural, que és la Llei dictada directament per Déu a tots els homes de tot el mon i de tots els temps, no pot admetre que hi hagi fills amb l'estigma de ilegitimitat i molt menys classificar-los encara. Ni tampoc cap Llei social a regir en una Societat mitjanament civilitzada

i d'homes d'esperit liberal, pot desconèixer els drets de cap fill, a cercar i a indagar la paternitat, ans al contrari, té de donar-li tots els mitjans per tal de què pugui sempre i en qualsevol moment de la seva vida, conèixer als que li donaren, posant-lo al mon.

Solament un Codi Civil com el nostre calcat en el Dret Romà, podia admetre tal monstruosa classificació i negar en absolut els mitjans per investigar la paternitat, prohibint expressament aquesta investigació.

Sabem que no faltaran persones en nombre incalculable, que, en nom d'un confessionalisme religiós, no voldran admetre de cap manera la moralitat d'aquest principi que defensem, i que inclús en nom de la seva moral subjectiva i de la família, i de les seves creences religioses aixecaran el crit al Cel contra el contingut de l'article 41 del que ha d'ésser el nostre Codi Constitucional, suara aprovat. Els que aixís pensen, podran dir-se catòlics, però de cristians no en tenen res; i tenim la certesa de què si són homes de consciència i d'esperit vertaderament cristià, com diuen, solament no ho podran admetre per l'imperatiu del seu mal entés catolicisme.

No, i mil vegades no, no n'hi pot haver de fills ilegítims, majorment davant de la Llei en què tots tenen d'ésser iguals. Solsament un monstre de maldat «tenoriesca» pot deixar abandonat a un seu fill, i de cap manera cap llei social mitjanament humana pot fer aital classificació i convertir-se per aquest sol fet en tapadora d'aital maldat. L'article 41 suara aprovat en aquest caire solament, ha d'ésser l'arma més terrible en contra de tants tenoris com corren pel nostre país, i ha d'ésser també a l'ensem la reivindicació de la dona feta mare, i sobre de tot el mitjà perquè davant la Llei hi hagi solament ciutadans; i per això l'aplaudim.

Els teus ulls.

Són bellament formosos els teus ulls dona estimada; són d'un color verd fosc, verd de mar i de mirada franca i serena, i cambien de matíç segons és el teu estat d'ànim.

Diuen de tu moltes coses els teus ulls; quan miren reposada i normalment, diuen de la teva formosura i de la teva noblesa d'ànima, i són llavors d'un verd fosc; diuen de tota la teva joventut i del teu optimisme, quan miren riallers i enjogassats, i són en eixos moments d'un color més clar, semblant més transparents i hom diria d'un blau cel pàl·lit. Saben mirar amb serietat també i amb mirada d'odi i de rencor, i es tornen més foscos i brillants, d'un color indefinit, i el seu mirar fa mal i cor-pren, i diuen de tota la teva dignitat.

Quan són més formosos els teus ulls es quan miren humitejats de pena, de sofriment, i d'amor i de passió. Mitj plorant, diuen de tot el trasbals del teu ésser i d'incomprensió de tota tu, i semblan llavors negres.

Amb mirada d'amor i de passió, són de mirar sublim, i s'humitejan i ensenyan tota la teva ànima amorosa i tota l'excelsitud de la passió sentida, i saben dir de tot el desig d'un plaer insatisfet. Jo no conec uns altres ulls que sàpiguen mirar tan amorosament i amb tanta passió com els teus, i voldria veure'ls sempre mirant-me aixís, o veure'ls plorosos de sofriment, d'amor i de tendresa, amb tota la sublimitat de la seva mirada. Els teus ulls, són bellament formosos i diuen de tota la teva joventut i de tot el teu rialler optimisme. Benhaurats. Excelsa dona els teus formosos ulls d'un verd fosc de mar, i ditxós el que pot gaudir el seu mirar d'amor i de passió i de tendresa. Qui els vegi mirar aixís ha d'enyorar eternament el seu mirar sublim.

GRAI

Rebosteria PRATDESAVA - Plaça de la República, 9

LA CONFERENCIA ESTELRICH

La «Lliga» i la calvicie

També vàrem anar-hi...

Des del segon pis, l'efecte del teatre *no estava mal*.

Vàrem contar 58 calbs solament en el pati de butaques...

Sortiren amb una mica de retard, a l'escenari, els pròcers del partit, i el president (també calb) va obrir l'acte.

L'orador (per cert amb una cabellera rinxolada que donava gust, i era l'envegeta dels consocis) va començar a descabdellar el tema escollit.

No portàvem llapis, lo que no ens permeté de recollir aquella brillant conferència—per si a algú li interessa, la trobarà ressenyada en el número de la *Veü* del dimarts dia 24 (anunci que no cobrem).

Vàrem, però, observar algunes coses que no hem vist publicades en el número de la *Veü*.

Permeteu, doncs, que les expliquem:

Quan l'orador va dir: REVISIÓ-NISME, sorgiren els primers aplaudiments. Hem de remarcar que a la primera fila a la dreta hi havia un senyor amb el cabell engominat; a la segona fila un calb, i a les llotges de pati a l'esquerra, un senyor amb barba, els quals aplaudien frenèticament a l'orador, en algunes ocasions, ben sola. Voleu dir que havien cobrat?

En l'escenari el regidor BONMATI també aplaudia, encara que amb més «pupila».

Quan l'orador va dir:—Jo sóc re-

publicà de tota la vida, des de la meua adolescència, hom diu que potser eren ben bé tres o quatre els que ho varen entendre.

Però quan digué que ell a *pesar* d'ésser republicà, tan republicà com el més republicà dels republicans, no havia pogut donar la mà als republicans de la República d'avui, hom diu que ni els tres o quatre que hem esmentat varen entendre'l.

Quan l'orador va referir-se a l'actuació del partit durant trenta anys, els calbs (58) varen dedicar un pietós record a la seva perduda cabellera, potser tan rinxolada com la de l'orador.

Cap allà la una la gent va començar a desfilat; en cada paràgraf en què l'orador feia una petita interrupció, la gent l'aprofitava per a guillar (el dinar es refredava), i quan ja només érem la meitat, (cinc minuts abans d'acabar) encara vàrem contar a baix, 57 calbs.

El dilluns al pentinar-nos va quedar en la pinta un muyoc considerable de cabells...

Però, voleu dir que ens varen prendre el pèl?...

Hom diu que els 58 calbs en son una mostra.

Nosaltres, amb aquest cor que tenim, patim per la cabellera rinxolada del senyor ESTELRICH si és que va continuant al partit de la LLIGA.

CRISPES

Indiscrecions...

Un caçador com n'hi ha molts

Es dissabte. Es un cafè-restaurant de sota els porxos de la Rambla, s'hi troba una tertúlia de cinc o sis parroquians, entre els quals n'hi ha un, fabricant de caps de cartró molt conegut, que té molt arrelada l'afició cinegètica.

El nostre home explica com li anà la cacera del diumenge anterior, que li valgué una llebra *estupenda*. Donà tota mena de detalls, amb un realisme tan corprenedor, que els oïents arriben a creure's en el mateix indret de la proesa.

Veuen una llebra d'aquelles que

ja no en corren. L'heroi preparant l'escopeta, diguent al gos llebrer que no lladri i apuntant, *¡¡pum!!*, i com la llebre passa al seu sarró.

Ja el coneixen i fan els comentaris del cas.

Som al dissabte següent, en el mateix lloc i mateixos protagonistes.

Arriba un pagès, s'adreça al nostre caçador i li diu:

—*Sabeu Patrici? L'altre dissabte al comprar-me aquella llebre em vàreu donar aquestes dues pessetes de plom.*

Un ex-regidor sastre enllustrat

Sortosament des de sempre pot dir-se que hem gaudit de les dites de tants i tants piquipons que han passat pels quefers de la cosa pública!

N'hem tingut un que fou regidor dictatorial i té una sastreria, B. B. B., que un dia, comentant l'època dels atemptats a Barcelona, amb tots els seus quatre quartos, va exclamar:

—Allò era la dabacla, la catomba. Si no s'hagués arreglat, hauria vingut el caos.

Modèstia

I ara que parlem del sastre B. B. B. (ja està d'humor aquest senyor) no estarà per demés que relatem una facècia de la qual en va ésser protagonista siguent regidor de l'Ajuntament dictatorial.

L'home tenia d'assistir a un acte oficial, i per tant es tractava de presentar-s'hi en forma que no desdís del seu importantíssim (?) càrrec, i a ratets perduts va fer-se una levita a fi de causar l'enveja dels seus companys de causa.

Arribà per fi l'esperat dia i el nostre home, un cop vestit amb la flamant peça llarga i corresponent barret de copa, va sortir cautelosament de la botiga, des de l'entrada de la qual pegà llambregada a tot el llarg del carrer, temorenc de què algun tranquil li gastés qualsevol broma.

L'home respirà al no veure cap cara coneguda, i tot escorregut se les va emprendre cap a l'Ajuntament, però en ésser totjust sota les voltes de la Rambla, s'aturà en sec, dubtant entre seguir endavant o tornar enrera. Es veia d'una hora lluny que sostenia una titànica lluita amb ell mateix i a l'últim decidí tornar a casa.

Pocs moments després tornava a sortir sense el barret, seguit d'uns metres per la minyona que li portava embolicat en un diari.

Després vàrem saber que durant el curt trajecte de casa seva a sota les voltes, va sentir parlar de si havien vingut els reis, de cops de pedra d'un tiragomes i fins del carretó dels gossos.

Déu els cria

L'inefable *Autonomista* d'ahir fa un elogi desproporcionat de l'incommerurable *Excmo. Sr. Dn. Juan Pic y Pon*. Entre altres floretes li diu «*preclaro y esclarecido hijo de Cataluña*» li parla del «*esfuerzo de su talento*», etc.

Ai caram, senyor Rahola! No li sembla que el senyor Pic deu ésser com l'aigua?... Ho diem perquè potser és també un mitjà d'expandiment de cultura.

Quins bolets!!

Dimecres passat un advocat molt conegut a Girona, defensava a l'Audiència a un home que estava processat acusat d'homicidi. El defensor s'explicava per justificar la presència de l'acusat al lloc del crim:

—*El procesado, señores, como sea que estaba escondido detrás de unas setas....*

Com sia que tenim entès que en l'època que es feien aquests bolets el nostre rebesavi encara mamava i tenia didot, ens veiem del tot impotents per a dir a quina família pertanyen aquests bolets que poden amagar un home.

Per a l'insomni

El remei que sabem per a curar l'insomni, el remei més modern s'ha descobert al *Club Gerona* (llegeixi's en castellà i tot). Protagonistes: Tres assidus concurrents a aquell catau de la Rambla, un funcionari d'hisenda, un militar i un altre senyor.

Aquest darrer dorm com un àngel. El funcionari l'observa i fa un signe al militar. Aquest darrer s'hi acosta i el funcionari li diu:

—*Pobrecito, mire como duerme. Claro... como se empeñó en leer un artículo financiero de Don. Baldomero Campos en El Autonomista!*

No sabem perquè ens sembla que aquell home tenia una mica de raó, Després de *l'Agonia de un déspota*, ens serveixen aquesta sèrie d'articles del *señor delegado de Hacienda*.

Ja estan ben bé de broma, ja, a *l'Autonomista*.

Una altra del procurador causídico

Aquesta si que és bona!

El nostre procurador de prop. del carrer de Ciutadans, comentava certa mena de malalties amb uns companys de dispesa de Can Perich del Restaurant.

Un senyor advocat remarcava que a un amic l'hi havien sortit damunt del cap unes protuberàncies que el feien patir molt.

Tot d'una el nostre «procurador» s'engegà com sols ell sap fer-ho i digué.

—Bah! Exagereu! A mi, per cert temps que en tenia el clatell ple de *preponderàncies*, i no väreig pas patir gens.

B O L V E S

Hi ha un regidor republicà que té botiga a la Rambla que només està subscrit a dos diaris: «La Vanguardia» i «La Veu».

Visca la República!

Aquests dies ha estat el tema de tots els comentaris, la temptativa del partit radical.

Ja ho deia tothom que *Don Lacandru* era l'home del dia.

Les notes publicades fins avui sobre l'intent d'organització d'un semi-feixisme espanyol, donen a comprendre que *Don Lacandru* és un viu. Els radicals gironins poden preparar-se

per a portar la camisa feixista. Ei: això si ells volen, perquè són ben lliures de no portar-ne.

Nosaltres, per la nostra part estarem al tanto i vigilarem les camises per a què per damunt de tot es portin ben netes.

A Espanya mai escarmentaran. Les moixigangues els tenen el cor robat.

Ens hem enterat de la reorganització de l'Agrupació Socialista del «Partido Socialista Español» i de la formació de la seva Junta.

Segons ens han comunicat fou molt nombrosa la concurrència a l'esmentat acte, la suficient per a formar la Junta directiva. En total, els càrrecs a nomenar eren deu i vingueren justos pel nombre d'assistents. No obstant això, ha de tenir-se en compte que estem en període d'hivern i són molts els que tenen mandra de sortir a les nits. A més, com que el local de l'«Agrupación Socialista» està instal·lat en un carrer sense sortida, hom té por de caure dins d'un sac...

Dies enrera l'«Alianza Republicana» canvià novament de camisa! Ja ens entendreu: de rètol.

Hom diu que fou algun fresc que es volgué divertir una mica. No hi ha dret en gastar aquestes bromes en un Casal tan seriós com és el que freqüenten homes de la talla d'En Fregues i En Xinxola.

Dimecres passat va celebrar-se al Coliseu Imperial el míting sindicalista. La concurrència, com en tots aquests actes, fou nombrosa. Val a dir també que els curiosos amb barret i coll planxat abundaven. Entre els oradors n'hi hagué un, qui sap el més eloqüent, qui digué que el Sindicat no era res perquè els seus afiliats tampoc eren res. Es comprèn. L'home volia dir que el Sindicat no era res perquè volien els seus afiliats, que no és pas tot igual.

Aquest acte s'esperava amp candeles. Inclús s'havia anunciat com un ball de disfresses. Es diu que es volia fer el joc de la paiella. Però no succeí res, i val més així. En el temps que correm els matonismes sobren.

CLARION RADIO

SUPERHETERODI

98 % de puresa de to

Queda evitada en absolut l'interferència

La Industria Eléctrica GIRONA

Ciutadans, 11-Minali, 1

GIRONA

Senyora!

Vol que les seves amistats li restin agraïdes?
Probi i recomani el cafè torrat

SISTEMA FERRER

LLOC DE VENDA:

Colmado Ferrer

CARRER DE LES BALLESTERIES, 41 — GIRONA

Xocolates selectes-Ultramarins-Perfums, cremes i tintures per els cabells, etc.

Es clar, com que costa tant avenir-se amb la suplantació de la Federació local! A més d'això, allò de gratar-se el cap mentre els altres treballen s'ha acabat. Va dir Déu—no en Déu d'Olot—: «Guanyaràs el pa amb la suor del teu front». Els federalistes locals, tant amants com devots de la penitència bíblica, han fet que aquesta es portés a la pràctica.

Felicitem al senyor Bonaventura Discossi pel seu nomenament de president de l'«Agrupació Socialista».

Es un càrrec que ja venia despenyant des de l'any 1919 i que ara li ha estat refermat. Per aquest motiu s'estan fent preparatius per a celebrar en data propera el XIII aniversari del seu nomenament.

A l'oficina on despatxen les cèdules:

—La cèdula de *fulano*?

—25 Pessetes!!!...

—Però què dieu SANT CRISTIA! si a l'any passat (i sense republica) varen contarm'en 3 pessetes i cèntims. Si me la doneu al preu d'abans *bueno*...

—Li posarem a 20 pessetes.

—No home no!

—Doncs a 15.

—I cal.....

—A 7, a 6, a 5, i a 4 pessetes l'últim ni un cèntim *menos*.

—No! si per cas m'ha de treure un ral per el vermut.

—De cap manera, ni un cèntim *menos*.

—Doncs 15 per la tartana.

—No és possible.

—Doncs 10 per a anar a fer el toc

—Mi la meva ni la vostra. Us en treuré cinc cèntims.

I tracta clos.

ESPORTS

Futbolb

Ripollet	10	6	3	1	23	14	15
Iluro	10	6	1	3	26	11	13
Horta	9	5	2	2	14	11	12
Terrassa	10	4	4	2	16	10	12
Granollers	10	5	2	3	18	17	12
Girona	10	3	1	6	15	21	7
Manresa	9	1	3	5	7	17	5
A. Sabadell	10	0	2	8	5	23	2

Demà a l'Estadi de Vista Alegre s'enfrontaran el Girona-Manresa. Després del partit que celebrà diumenge passat el Manresa amb el Ripollet i quin resultat fou un empat a un gol és bastant perillós el pronosticar el resultat de demà.

El capità del Girona confia en poder marcar 5 gols a cap a favor del seu equip, (més hem de tenir en compte que és l'Escuder qui actua de capità).

Equips

Girona: Puig, Martinell-Farró, Ca-

sas, Comas, Corredor, Flavià, Torrelles, Escuder, Ferrer, X.

Manresa: Corrons, Guarro, Prat, Delgado, Senzano, Prat A., Galobart, Coll, Costa, Martínez i Vilanova.

Primera categoria amateur provincial

Figueras,	8
Cassà,	6
Palamós,	5
Farnés,	5
Escala,	4
Montgrí,	3
Olot,	3
La Bisbal,	0

Partits per a demà

Escala-Farnés

Bisbal-Figueras

Montgrí-Olot

Palamós-Cassà

Per el dimecres dia dos de desembre estan anunciats al Teatre Albèniz cinc grans combats a base del Terrassa a de Barcelona contra Girona, a les 10 de la vetlla,

A tres rounds

Aparicio — Martínez

Colomer — Jorquera

Perarnau — Vila

A sis rounds

Alcalà — Blanch

A vuit rounds

Rich — Martínez

Motorisme

A darrera hora ans assabentem que s'està organitzan el 1er. circuit de la Devesa; és d'esperar que tindrà l'ajut corresponent, ja que Girona no ha de deixar de gaudir de tot allò què gaudeixen les demés Ciutats.

En el pròxim número esperem poder donar més detalls d'aquesta prova motorista.

BIMBA

Gavineria

Perfumeria

Josep Serra

Esmolament i venda de navalles i màquines «Gillette» ◆ Gran assortit en les millors marques de perfums nacionals i estrangers

Carrer de la Plateria, 10 — GIRONA

Sessió de l'Ajuntament

Comença a les 19'20. Presideix el batlle accidental senyor Palol. Es llegeix l'acta anterior. Queda aprovada.

El senyor PALOL llegeix un telegrama dels diputats a Corts per la circumscripció en el que es diu que per part del Ministre d'Hisenda s'ha presentat a les Corts un projecte de llei concedint els baluards de la ciutat a l'ajuntament. El mateix senyor Palol proposa que es trametin telegrams d'agraïment als senyors Prieto i Azaña.

Així queda acordat.

Seguidament es passa a diversos assumptes de tràmit entre el què cal destacar unes sol·licituds de diferents permisos. Una d'aquestes sol·licituds tendeix a què es permeti a un senyor, dedicar-se públicament a *manipulacions de huñolería*: una altra del senyor Enric Planells que diu que a la Devesa s'hi fa molt poc negoci amb les begudes i sol·licita la concessió d'una moratòria per el pagament de l'arbitri que li cal satisfer; se'n llegeix una altra en la que diferents senyors es queixen d'haver-los obligat durant els dies de fires a ocupar en la via pública un lloc diferent de l'habitual i demanar certes compensacions, comencen la instància dient que tenen l'honra d'adreçar-se al *bondadoso corazón de V. S*

Es passa a l'ordre del dia.

Es llegeixen dictàmens de diferents Comissions Municipals.

Es passa a una proposició del regidor d'Acció Catalana senyor Colomer.

Un Secretari la llegeix.

El senyor COLOMER s'aixeca, i diu que per a defensar la seva proposició. S'expressa dient que ja temps enrera tenia intenció de presentar la proposició que avui presenta.

Cal—diu—que quan tinguem els baluards a les nostres mans tinguem, ia, tots els problemes resolts. La Co-

missió d'Hisenda, per a convertir els baluards en solars, necessitarà fer una operació de crèdit; ara fóra convenient que comencés a estudiar-se l'entitat amb la que aquesta operació es té de portar a cap.

Per la Comissió corresponent serà precís es faciliti un plànol en el què quedin ben definits en els terrenys que, convertits en solars quedaran destinats a la venda. Cal fer observar, encara que tothom ho haurà ja vist, que el producte dels terrenys posats a la venda serà superior a les despeses ocasionades per l'enderrocament dels balurds. Diu, també, que per la Comissió es faci el pressupost del què costarà l'enderrocament i que després s'estudii la manera de fer-lo. Acaba dient: Recordo, ara, aquell «refrán» tan català que diu que si les coses es poguessin fer dues vegades segurament que es farien totes bé.

EL Sr. BUSQUETS (LI.) de la Comissió.—Diu que la Comissió de Foment tindrà en compte la proposició del Sr. Colomer i procurarà activar aquest assumpte portant a l'Ajuntament, així que sigui possible, un plànol detallat dels terrenys.

EL Sr. VILA.—Cal tenir en compte, també, a l'estudiar aquest afer, la gran quantitat de material que els militars tenen en els llocs que van a ésser cedits a la ciutat. Fa remarcar la conveniència de què es cerqui el lloc a on els militars podran magatzemar el seu material.

EL Sr. COLOMER.—Creu que l'Ajuntament quan prengui possessió dels baluards procurarà facilitar-los-hi un lloc per aquest material. Resoldrem aquesta qüestió sobre el terreny quan aquest problema se'ns presenti, procurant defensar els interessos de l'Ajuntament.

EL Sr. BONMATI.—Les finances, la part financiera del problema és una qüestió primordial. A més, cal discutir al mateix temps, la qüestió

d'oportunitat. Una operació de crèdit d'aquesta índole fóra fàcil dos anys enrera i potser ho serà dintre de dos anys. (El senyor Dalmau demana la paraula). La part més anguniosa de la proposició és la que fa referència al finançament de les obres. Estem travessant una època de crisi intensa en els negocis bancaris i en les banques, cosa que fa difícilíssim resoldre el problema ràpidament. Per la seva part, posarà tota la seva voluntat al servei dels interessos de la ciutat encara que, com ha dit, la solució financiera de la qüestió la veu molt difícil.

EL Sr. DALMAU.—Reconeix la dificultat amb què, degut a la situació bancària, toparà l'Ajuntament. Dit, però, que per a la qüestió del finançament de les obres, s'han fet gestions preliminars i que s'ha trobat bona disposició.

EL Sr. COLOMER.—Per poguer obtenir una quantitat d'una entitat financiera; ja sigui un Banc o un establiment de crèdit, es té de determinar abans la quantia de l'operació. En aquest cas no seria pas fabulosa.

EL Sr. TOMAS.—La Comissió podria fer el pressupost.

EL Sr. COLOMER.—No solament el pressupost, sinó que també projectar la urbanització i estudiar la utilització de les despulles que s'obtingui de l'enderroc. Als baluards hi ha una gran quantitat de pedra que podria ésser transformada en grava al lloc mateix de les obres fent-la servir per arreglar els carrers de la ciutat que ho necessitessin.

Creu, doncs, que la tasca a fer per la Comissió és fer el pressupost de les obres i fer el projecte d'urbanització.

EL Sr. TOMAS.—Diu que a l'obrir els carrers nous cal preparar les clavegueres per evitar feina per el dia de demà que els carrers estiguin fets

EL Sr. BUSQUETS (LI.)—Agraeix al senyor Colomer la seva proposició

CENTRE D'ESPECIFICS

UNIC A LA COMARCA

PLAÇA DE LES CASTANYES
TELEFON NUM. 144

G I R O N A

que tendeix—diu— a orientar l'Ajuntament. Entenc que la primera feina de la Comissió de Foment és mirar quan costarà l'enderroc. Lo altre, vindria després en proposicions.

EL Sr. PALOL.— Demana que s'accepti la proposició del Sr. Colomer i passi a la Comissió. Així s'acorda.

Es passa a una proposició del senyor Rahola en la que es defensa la creació a les peixeteries, d'una mena de laboratori convenientment equipat amb material modern per a fer l'anàlisi de les condicions amb què el peix és portat al mercat.

EL Sr. RAHOLA.—Defensa la seva proposició amb arguments diversos. Entre altres coses diu que és convenient realitzar la instal·lació d'un laboratori per a evitar que el veterinari dictaminin per observació directa i que és lleig—diu— además podria estar costipat i tenir d'acostar molt el nas al peix per examinar-lo. (Rialles en el públic). A més, creu també que es podrien habilitar botigues «elegantes» i netes; com fan a Saragossa, Madrid, València, Bilbao per a vendre peix a la tarda; això facilitaria a les obreres que treballen a les fàbriques l'adquisició del peix. (El senyor Rahola segueix parlant, provocant el riure a tot el saló de sessions quan fa al·lusió al «comerc de la sardina»).

Diversos regidors demanen la paraula i, tot d'una, se sent el senyor Tordera que diu:

EL Sr. TORDERA.— Les coses, depressa, no poden sortir gaire bé!

EL Sr. BONMATI.—Jo crec.....

EL Sr. TORDERA, (enèrgic).—No anem depressa!

EL Sr. BONMATI.—Jo crec....

EL Sr. TORDERA.—Calma! Calma!

EL Sr. RIBAS.—Diu que per a fer aquesta millora a la peixeteria, hi ha un crèdit d'unes 30.000 pessetes que va traspasar-se al «matadero».

Si la Comissió de Foment ho creu factible es podria posar aquesta quantitat en el pressupost.

EL Sr. RAHOLA.—Diu que el senyor Ribas està equivocant. La quantitat senyalada per el laboratori de les peixeteries no s'ha traspassat en lloc i que encara hi és.

EL Sr. TOMAS.—Fa referència a la venda de peix a la tarda. Demana que això passi a estudi de la Comissió.

EL Sr. BUSQUETS.—Prega al senyor Rahola que deixi passar a la Comissió la seva proposició.

EL Sr. RAHOLA.—(Resignat) *Quin remei l'hi queda?!*

Està bé, està bé.

Es passa a un altre assumpte.

Quan fa uns moments que la cosa es discuteix, el senyor Tordera demana la paraula: Tothom creu que va a dir-hi la seva opinió però...)

EL Sr. TORDERA.—No sé de què es tracta. No ens en hem enterat.

(Rialles en el públic)

EL Sr. PALOL.—¡Oh!... És sense importància; no està a l'ordre del dia i es deixa damunt la taula.

EL Sr. TORDERA.—*Bueno, Bueno*, que s'hi quedi! No costa pas res!

Seguidament el PRESIDENT.— Dóna compte del que ha començat a fer l'Ajuntament davant el problema dels sense feina de la ciutat.

Malhauradament, el nombre d'obrers aturats és, dins la ciutat, més gran del què sembla. L'Ajuntament ha fet tot quant, per la seva part l'hi ha estat possible fer; avui han començat ja a treballar vint-i-cinc homes. La setmana que ve, en treballaran vint-i-cinc més. Al fer la selecció per a escollir els obrers als qui calia socórrer proporcionant-los-hi treball, per sentiments humanitaris no hem volgut tenir en compte si eren o no fills de la ciutat o de la comarca. S'han elegit els més necessitats. Per a fer la designació d'obrers més necessitats s'ha utilitzat el concurs dels

Alcaldes de barri. Repeteixo que tinguent en compte que es tractava d'un cas de consciència, s'ha donat treball als més necessitats primer que als altres.

L'Ajuntament aprova les manifestacions del senyor Palol.

Un secretari dóna compte de diverses factures. S'aproven.

EL Sr. RIBAS.—Fa ús de la paraula per a posar en coneixement del consistori que el ciutadà barceloní senyor Juvé, ofereix bastons blancs per als cecs de la ciutat. Demana que l'Ajuntament determini el nombre de bastons que es necessiten i que accepti l'ofertament del senyor Juvé.

EL Sr. DALMAU.— Creu que el consistori té d'acceptar l'oferta i manifestar el seu agraïment al Sr. Juvé.

Considera es deu fer públic l'ofertament i que els cecs de Girona sol·licitin cada u un bastó.

Així s'acordà.

EL PRESIDENT.— Demana s'hi ha cap regidor que tingui de fer alguna altre manifestació.

Com que ningú té res per a dir, s'aixeca la sessió a dos quarts de nou del vespre.

Comerciant!

Ja poses els teus rètols en català?

Diccionari general de la llengua catalana, de Pompeu Fabra

Diccionari enciclopèdic de la llengua catalana

PAL·LAS

Diccionari Català-Castellà-Francès

Per subscripcions a

MODEST PALANI
CARME, 24 — GIRONA

FARMACIA RIBAS

Acurada preparació de les receptes amb productes rigurosament d'origen.—Únics productes medicinals de propietats terapèutiques garantides

LABORATORI D'ANALISI — LABORATORI DE PREPARACIONS ESPECIFIQUES

PLAÇA DE LES CASTANYES

GIRONA

TELEFON NUM. 144

«High Life»

Durant tot aquest temps que hem estat sense sortir, sentíem un pessigolleig que ens turmentava, i fins es-tiguérem temptats de fer-nos visitar per un metge, però, com siga que això, avui, és un luxe que no tothom es pot permetre, puix que després tens que treballar durant tota una mesada per a pagar els «honoraris» d'aquest «humanitari» professional, decidírem reconcentrar-nos en nosaltres mateixos per tal d'esbrinar, sense necessitat de «galeno» (caixista, no posis «galena»), les causes de nostre malestar, vinguent a la dedució que era degut a la necessitat d'esbombar tot ço ocorregut en el «Casino Gerundense» (així, en castellà encara!) en ocasió dels balls de Fires, puix que encara que sembli estrany, nosaltres, els demòcrates, també freqüentem l'«alta sociedad».

Ja se sab que en el «Casino dels senyors» s'hi reuneix l'«élite» del què ells mateixos en diuen «la buena sociedad», però, enguany, han volgut constituir el «clou» dels números de Fires, o siga, volgueren «batre el rècord», com es diu ara, i un mes abans va reunir-se la Junta d'aqueixa entitat per a tractar dels «festejos» a celebrar.

La part preponderant d'aquella Junta la constitueixen destacades personalitats de la «Lliga Regionalista», d'aquells homes que assistien a totes les reunions de «fuerzas vivas» que tan sovint banquetejaven en el passat règim, abillats amb llargs trajos d'etiqueta, (per més senyes direm, que dos d'aquests membres de Junta foren derrotats en les passades eleccions municipals), i com siga que s'esfereïen cada vegada que obrien la calaixera, pensant que per culpa de la República haurien de deixar gairebé nous llurs «smokings», que ja començaven a petejar-los-hi en virtut de la panxeta que criaven, per tal de venjar-se de la «plebe», que en negar-los-hi els vots allunyava les possibilitats de lluir-los, i que si no es decidien a usar-los per «estar per casa», l'haurien de deixar nou flament, prengueren l'acord que tots els balls de nit fossin de «rigurosa etiqueta».

Acompanyants d'un amic de fora, assistírem als balls de nit... Dones, llums, música, rialles, tot ço que pot fer feliç a l'home, era congregat allí.

FABRICA DE GÈNERES DE PUNT

Casa especialitzada amb les pessés d'encàrrec a mida, interiors per vestir, i sport amb cotó i llanes incongibles

PREUS INCOMPATIBLES

R. Guich Carol

Carrer Sta. Clara, núm. 19

G I R O N A

A la mitja part (les dues de la matinada), i tot baixant l'escala per anar als salons d'abaix per a pendre quelcom, nostre acompanyant es desfèia en elogis de l'aspecte del «dancing room» (havia estat al Nord Amèrica), ponderava les elegants «toilettes» de les dames i la «tenue» dels balladors, si bé assegurava que havia sentit una certa fortor de «pitxolí» mal dissimulat per les quatre gotes de «Colònia» que s'havien tirat en les solapes dels «smokings», però vaja, que prescindint d'un cert tret de caràcter «provincià» que el conjunt s'hi notava, estava vist que allò era un «casino elegant».

Entràrem als salons d'abaix i, ni mai que ho haguéssim fet, ja no fou possible mantenir per més temps la bona impressió del nostre amic.

El servei era tan insuficient, que, per no esperar més temps, veies d'ací d'allà als senyors del «smoking» amb copes i ampolles a les mans servint les famílies llurs, talment camarers d'hotel de primer ordre, sense altra distinció que la corbata... El mobiliari res tenia d'envejar al serviment, tota vegada que fins tingué de recórrer al «cuarto fosc», veient-se seients de tots estils i menes: al costat del pretencios silló confortable hi havia la cadira de cafè de poble, i encara no molt segura, sinó bastant desballestada.

Nosaltres prou fèiem per a distreure l'amic, però s'adonava de tot, res li passava per alt... Per fi ens serviren a nosaltres, i quin no fou el nostre astorament en veure que ens servien el xampany que havíem demanat, en *copas de cafè i gots de cervesa*.

De moment creguérem que es

tractava d'una equivocació del camarer, però, en veure que si fa o no fa en les altres taules ho servien de la mateixa manera, compenguérem que també era mancança de serviment... Per lo vist, de l'única cosa que no està mancat el «Casino Gerundense» és d'una Junta que en ple règim democràtic, prengui acords com el de què els balls siguin de rigurosa etiqueta.

El nostre amic, filosofant una miqueta, ens feia veure la diferència que hi havia entre l'aspecte del «dancing», habillat tothom d'esmokey, i l'efecte dels salons d'abaix atapaïts de senyors amb trajo d'etiqueta i bevent el xampany en tota mena de vaixel·la inadecuada al espumós vi... Lo que són les apariències.

La veritat, senyors del «CASINO», d'això s'en diu «ensenyar l'orella» i en aquest cas ve molt a tom l'aplicar-vos el conegut aforisme català que diu que «De porc i de senyor, s'en ha de venir de mena».

BYRONET

Invocant Catalunya i l'Estatut, els homes de l'Esquerra, pretenen desvirtuar les seves concommitàncies amb l'estafador Bloch.

Alta societat

Lloc de l'escena: el «Casino Gerundense». Data: 2 de novembre, primer ball de Fires que celebrà dita entitat.

Principals personatges: dos «lligueros», membres de Junta del «Casino», ex concejals derrotats en 12 d'abril; arrenca queixals l'un, metge d'enfermetats secretes, l'altre; un conegut comerciant gironí i son fill i mitja dotzena més de «plebeyos» sense trajo d'etiqueta....

Ja feia rato que notavem un cert tragí anormal, unes anades i vingudes precipitades, uns grups que's feien, es desfeien i es tornaven a fer altre vegada, un xiuxejat entre «personalitats» de la casa, llambregades iracundes a la sala de ball... Forçosament devia passar quelcom gros, i tafaners de mena, ens acostarem al grup.

L'odontòleg i l'especialista, amb cara descomposta, donaven compte al grup de la «gosadia» mostrada pels «plebeyos», que, prescindint de l'acord de Junta, ballaven sense «smoking»... Aleshores compreguem tot aquell desori; no n'hi havia per menys; allò afectava el seu «honor»...

A la fi es decidiren a «fer un escarment, i a quarts de quatre de la matinada, quan sols mancaven tres o quatre balls, els dos esmentats senyors de la Junta, en persona, digueren als «americanistes» que no podien ballar més...

L'apocalipsis... Hi hagué discussions de totes menes: uns no volien acatar l'acord que sols era pres per la Junta, altres els qualificaven de ridícules, uns jovincels es mostraven apenats per quan tenien els balls compromesos, fins que arribaren al fill del «comerciant» que exaltat per l'imposició es digueren quatre «floretes» amb el metge.

La cosa no acabà així, sino que pocs dies després, segons s'ens diu, la famosa «Junta» es constituí en «tribunal de honor», al estil militar, i acordà expulsar del «Casino» al pare i fill, per «desacato».

La veritat és que trovem improcedent l'actitud d'aquella Junta, tan per falta de galanteria deixant sense «ballador» a qualque xamosa damisella, com per la mancança absoluta de «savoir faire» en permetre primer lo que després prohibien.

I ara, brindem als socis d'aquell «Casino» una idea que els serà beneficiosa si no's volen trobar en el cas de

Vicens Cànovas i Soler

AGÈNCIA ADMINISTRATIVA

Representació d'Ajuntaments. — Corporacions i particulars davant les Oficines Públiques. Tarifes especials d'abonament amb constitució de fiança per a completa garantia de les Corporacions Municipals

Delegació del "Banco Vitalicio de España"

Segurs de vida. — Transports marítims i terrestres

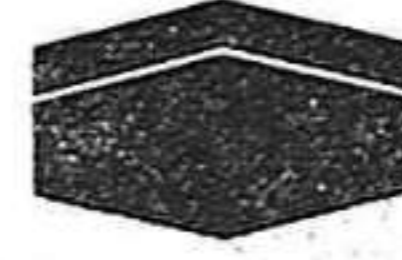
Sub-direcció de **Covadonga**

Segurs d'incendi i pedregada

Carrer Força, 1 • GIRONA • Telèfon núm. 264

la família del «comerciant», i és que acordin que els membres de junta portin penjat al coll un lletreret que digui «Noli me tangere» i així sabran el perill que corren «el meterse con dicho señor».

Es clar que seria més comprensiu aquell pue posen a determinats pals elèctric «No tocar peligro de muerte» (s'entén de mort societària), però creiem que l'altre és més elegant.

CORREU

PERET.—Agraïts pels vostres ninots un dels quals com ja podeu veure, va en aquest número. Envieu-nos més coses i feu-vos conèixer si pot ésser.

LLUISA.—Dediqui's a fer de dida seca i guanyarà quarts. Cregui'ns.

BROQUIL.—Els vostres ninots es troben en aquests moments en el fons d'un sac que tenim preparat per vendre'l al drapaire.

J. P. U.—Miri jove, vostè ens vol perdre i amb el clero, nosaltres no hi volem bromes. Frovi sort amb una altre cosa.

E. C.—Les indiscrecions referents al «procurador Causídico» van en aquest número degudament traduïdes. Insistim però, en la necessitat de què ens siguin enviades en català doncs del contrari, aniran al co-ve amb tot el sentiment.

COL·LABORACIO ESPONTANIA

Pregària d'Amor

Oh! Formosa nina!
qu'em tens el cor robat;
al passar pel teu costat
sento una esgarrifança
com si ma sang s'hagués gelat.
Jo prou voldria dir-te

tot el que sent el meu cor,
mes al volguer-te parlar
sento una angoixa tant gran
com si m'hagués d'ofegar.

Moltes voltes, tinc uns somnis
que no em deixen dormir;
despert, veig la teva imatge
allunyar-se.... lluny de mí!
Cridant-te.... Vina! vina!

et dic

Per què em deixes?

Si viure sens tú és morir.

Quan l'aua apunta,
quan surt el primer raig de sol,
quan se sent la fresa rosada
i el ventitjol de matinada,
quan s'acaba penosament la nit,

és llavors

quan pensa

serenament el meu cap enterbolit

i veig

com plora

amargament, el meu cor ferit

i penso

amb dolor

que ja mai no podràs ésser meva

com tampoc

el consol del meu trossejat cor.

BENET ARMANGUÉ

Cinemes

Cinema Gran-Via

El programa d'avui no és pas dolent del tot.

«Take me home» és una pel·lícula molt entretinguda, sense ésser res de l'altre mon; Bebé Daniels i Neil Hamilton salven el film malgrat tractar-se d'un argument molt suadet.

Els dibuixos d'en Pat Sullivan, deliciosos. L'expressió del «Gato Félix» és remarcable.

Un film passador, res més que passador, és «La Fiesta del Diablo». Adelqui Millar, el director, no es llueix pas molt. El mateix li passa al fotògraf Langenfield, que en el mateix film ens dona fotografies admirables d'una tècnica perfecte i altres que són d'una mediocritat excessiva.

Cal remarcar la tasca, en aquesta pel·lícula, del fill de Maria Guerrero, en Carles Diaz de Mendoza. Fèlix de Pomés, bé, com de costum; en quant a la Larrabeiti, que per cert ens va agradar més en «Toda una vida», interpreta el seu paper molt discretament.

El millor del programa, la selectíssima audició de discos amb que varen acompanyar el film «Take me home».

Repetim: Un programa ni bo ni dolent que, malgrat tot, es deixa veure.

VERITAS

Teatre Albèniz

«Las apariencias engañan» Pel·lícula a estones força interessant. L'argument és un de tants que estem cançats de veure. Una cosa però, ens ha impressionat d'aquesta producció i és la seva presentació impecable i luxosíssima digna d'un altre argument i acció.

Sobressurt però, encara a la presentació, la fotografia que és una meravella de la tècnica i de la millor que em vist.

Indiscutiblement, el fotògraf d'aquesta producció que quasi en la seva totalitat és portada a cap amb llum artificial, és un veritable artista.

Llàstima però, d'una escena que desgracia el conjunt i que el millor que es podria fer és tallar-la.

Ens referim a la façana de l'Hotel que el protagonista compra a la seva aimada, que ens és presentada mitjans un decorat de gust pèssim que es veu de tres hores lluny.

La interpretació bona, per el que

es refereix a l'element masculí. La tasca de les dues actrius protagonistes, no ens va pas convèncer.

«Petit Cafè» Coneixiem ja aquesta obra en la modalitat teatral, que és com va escriure-la el seu autor Tristan Bernard. L'adaptació cinematogràfica, no desdiu pas del seu original que és una de les millors obres del seu autor.

Trobem però, a mancar-hi aquell diàleg primorós de l'obra teatral que reconeixem no pot adaptar-se al cinema per múltiples raons.

Malgrat això, que no és res més que una comparació entre les dues formes, la producció que ens ocupa, està ben resolta i portada a cap en forma molt acceptable.

S'hi veu però, com ja era d'esperar, la dèria del director en trobar moments adequats perquè Chevalier pugui lluir-se en la seva especialitat de «Chansonnier» i això fa que algunes escenes es notin forçades, una d'elles per exemple, en la que el protagonista es dirigeix al lloc del desafiament junt amb els seus padrins, malgrat la boníssima interpretació i comicitat que hi posen els tres artistes.

Chevalier, molt bé, en la interpretació del seu paper de protagonista que sembla fet a mida per les seves possibilitats. Ivonne Vallière en el seu rol de filla del cafeter, molt discreta, i els altres sobre tot els companys de treball del «garçon» encertadíssims en llurs papers.

La presentació i direcció a l'alçada de la fama de la casa productora «Paramount».

La pel·lícula de ninots animats molt bona, amb detalls magnífics i sincronització perfecta.

JUDEX

Colisseu

Aquest dijous no hi ha hagut programa en el local de la CINÆS, no sabem si és que l'èxit obtingut en la sessió del dijous de la setmana passada, en la que vàrem tenir ocasió de contar 33 concorrents, els haurà ensenyat que és molt millor tancar, a fer programes a base de l'Adolph Menjou i Monte Blue quan eren joves doncs que encara que a 80 cèntims no satisfant a ningú. De no ésser possible seleccionar les cintes mudes a fi de fer un programa passador, creiem, si és que l'empresa no té ganes de reprisar els 33 concorrents, és molt millor s'espera l'instal·lació de l'aparell sonor, al menys en el que

respecta a les sessions d'entre setmana. Ben garvellat però, no dubtem es trovarien les cintes mudes per a poder confeccionar programes que a preus populars, haurien de satisfer al públic no massa entusiaste dels 7 rals sonors.

C.

Del moment

Els polítics han entrat dintre una fase depuradora essent avui dia molts els que tenen una consciència completa del què son i del què representen dintre les artèries de la nació. Saben que són uns homes que tenen l'obligació de divulgar els aventatges que es poden conquerir seguint les normes que trassa el programa del partit dins el qual militen. Ha bastat que l'opinió pública reaccionés i fes néixer font noves i pures perquè el camp polític comencés a ésser més diafan i clar que mai. Altra cop la confiança torna als dirigents dels partits els quals, revestits d'una autoritat majoritària, fa que tinguin més planera llur activitat política. Es clar que no falten els eterns desconcents, aquests que fent obra crítica tan si és de dreta com d'esquerra es declaren apolítics al dir: La política és una carrera en la qual els seus components només sols miren de pasar-se-la bé a la salut d'aquells que professen idees. A n'aquests sols hi diré: Es cert que a Espanya, principalment, hem patit uns polítics que sols han procurat el seu benestar negligint el dels altres, però també jamai vosaltres heu estat col·laboradors per fer que la política es desenvolupés dins els marges que que té assenyalats. Ara bé, jo crec que tot militant, tan si és regidor, com diputat o simplement soci que s'aparti dels fins que té assignats al reglament del partit, se l'ha de declarar vagant immediatament per a depurar així tots els abruptes que s'interposin a la bona organització, així el concepte de la política s'enlairaria i veuria tothom que ella és el mitjà per assolir un millorament més adequat i, al mateix temps, l'estímul per conquerir allò que les nostres consciències anhelen.

F. COMPTE

Cosetes de Girona

Som en els dies de Fires!

Aprofitant els mitjans a mà, arriben a Girona milers i milers de forasters per a gaudir dels espectacles i festeigs organitzats per la ciutat.

Són molts els que comenten les belleses de la nostra tres vegades immortal ciutat, per haver-les admirat aprofitant altres avinenteses. Els comentaris són molts i variats en pro de les seves belleses arquitectòniques i en contra de la deixadesa en què es troba la urbanització de la nostra volguda ciutat.

Nosaltres, sense volguer ésser indiscrets, sentim una conversa que sostenen dos forasters. Segons es desprèn, l'un d'ells ha sojornat diverses vegades a Girona i la coneix abastament, no solament en l'aspecte de les seves belleses que com a ciutat antiquíssima conserva, sí que també en algun d'aquells problemes que podríem anomenar de caire urbà. L'altre és la primera vegada que la visita i la desconeix del tot.

Han baixat per l'estació de M. S. A., i seguint per la Pl. del Marquès de Camps i carrer Nou, es dirigeixen a la Pl. de St. Agustí seguint per la baixada del Molí i carrers de les Berbernes i Sta. Clara.

La Pl. del Marquès de Camps ha meregut un petit elogi dels forasters per el seu brollador i els parterres dels voltants, que afortunadament, es troben ben cuidats. El que no han pogut pair, són aquells rètols-anuncis amb què ens hem vist obsequiats per l'«Empresa Concesionària» amb la col·laboració de la nostra Corporació Municipal. Els han trobat d'un gust senzillament anti-estètic i per el seu redactat, amb aquelles faltes garrafals d'ortografia, indignes de figurar en un lloc tant vistent i que diuen molt poc a favor de la cultura dels ciutadans gironins.

L'un d'ells ha fet un comentari irònic referint-se als pals que aguanten els esmentats rètols, que caldria tenir en compte demanant les responsabilitats a què hi hagués lloc.

Ha dit senzillament: No són pas estrenats a Girona!

Ho diem per si interessa.

Fins aquí, encara que ens dolíem de les manifestacions fetes per els forasters esmentats, hem de reconèixer que no foren res, comparades amb

les que seguiren, a l'esdevenir-se la devallada per la Pl. del Molí i al cap de poc d'iniciada.

El que desconeix del tot Girona, amb el to un xic despectiu, que ferí fortament la nostra sensibilitat de ciutadans gironins, digué.

«No hauria dit mai, que una Ciutat que fins aquí semblava força urbanitzada, pogués tenir allò que se'n diu, en el mateix centre, un casalot d'un aspecte tan poc grat com aquest.

«Això rai, respongué l'altre, per el casalot et queixes?

—Home, ja saps que jo desconec Girona, però vaja, ja veig a on vas a parar, per la pols que porta arrapada en llurs parets aquest casalot, i la que presumeixen els altres edificis propers, deu haver-hi instal·lada alguna indústria, d'aquelles que les lleis més elementals de l'higiene i la salubritat públiques no poden permetre.

—Just, no cal fixar-s'hi massa per endevinar-ho. Els gironins hi tenen no res menys, que un molí de ciment. ¡Estan de sort, oi?!.

«Ja pots tornar-ho a dir, sembla mentida que el municipi ho toleri, això només pot succeir en una Ciutat, la Corporació municipal de la qual, no tingui aquell concepte just de la responsabilitat que tenen els què accepten el mandat popular, amb el deure de vetllar pels interessos de la ciutat i la salut dels ciutadans.

—No t'ho prenguis tant fort, deixem això de la responsabilitat i fixa't amb el què ara et diré. Després de la pols que moltes vegades embolcalla del tot aquest troç de carrer, els veïns poden gaudir de l'espectacle dels treballadors del molí, que fins fa poc, teníem com a únic recurs, per a preservar-se de la pols, el de posar-se un mocador de butxaca, que els tapés nas i boca.

—Però vols dir que poden permetre's tantes arbitrietats? que's molt influent el propietari d'aquesta fàbrica, que pugui permetre's el luxe de fer allò que vulgarment s'anomena, el que li dongui la gana?

—Veuràs, és d'un senyor molt ric que li diuen el senyor Pau Peres I segons es diu, és ex senador vitalici del «reino», i és o era conseller del Banc d'Espanya.

—Que hi té que veure això. Vull creure que si l'Ajuntament volgués,

no seria una cosa de les més difícils.

—Doncs ho és, no et càpiga dubte? Alguns dels Ajuntaments de la Monarquia, ja ho havien intentat diverses vegades, fins a arribar a donar la sensació de què s'aconseguia, però a l'últim el resultat ja l'estem veient, la fàbrica continua allà mateix ahont era i els veïns poden seguir gaudint de les avantatges de la pols i demés que pots suposar.

—I l'actual Ajuntament no ho ha intentat? Perquè sembla que amb el nou règim potser podria aconseguir-se.

—Ho sembla, però no és així. Fa molt de temps que un dels regidors de la majoria, que és republicà per cert, va plantejar el problema, en una de les reunions del Consistori, enfocant-lo, per ésser precisament doctor en medicina, des d'un punt d'obir, purament professional. Vols creure que encara és damunt la taula? Va discutir-se molt, acordant-se deixar-lo pendent per a una altra ocasió, que segurament no creuran mai oportuna els homes de l'actual Consistori gironí, perquè l'interessant per a ells, era l'acta de regidor, ara ja la tenen i el demés són trons.

Com que deixarem la ruta que seguien els nostres anònims forasters, perdèrem lo què seguí, dolguent-nos veuren's privats d'intervenir-hi, en defensa del bon nom de la ciutat convençuts que els sobrava la raó.

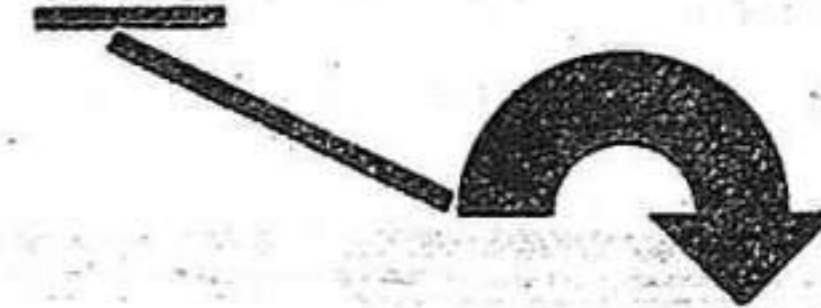
LLUMBI.

Comerciant!

posa els teus rètols en català!

Abonaments de neteja

Reparacions de màquines d'escriure

Continental

PLAÇA DEL OLI

L'atur forçós a Girona

Com en quasi totes les grans ciutats industrials, a Girona, ciutat eminentment comercial, també comença a registrar-se l'atur. El nombre considerable d'obrers parats a casa nostra, ens obliga a tractar d'aquest problema.

Si diem que ja seria hora que les nostres autoritats—en part ja ho han fet algunes—comencessin a prendre cartes en l'assumpte, seriós i lamentable en una ciutat que no manquen els mitjans per a solucionar-lo. i fessin l'humanament possible per a que ben prompte no revesteixi un caràcter greu com en altres poblacions, haurem complert el nostre deure.

El retraïment del capitalisme a emprendre treballs i obres, fa pensar en una traïció premeditada al règim actual. Aquest fenomen hauria d'ésser tingut en compte per les nostres autoritats i, per tant, l'energia més seriosa i desissiva és necessària contra els que volen semblar la fam en les llars obreres.

Fins ara que els ressorts polítics estaven en mans dels cacics i del capital, no importava ni valia la pena de sabotejar a la classe obrera. Però avui que la política està més o menys en representants populars, l'assumpte ja canvia d'aspecte. Manera de depurar la seva marxa ascendent i reivindicadora: privar-la de menjar i així es convenceran de que governant-se ella mateixa és quan es va més malament. I és clar, en la poca energia dels seus representants, l'única perjudicada en aquest estat de coses és la veritable classe obrera, no els seus representants, que avui per avui ja estan emancipats, cobrant de la República.

A més d'implicar una forta sanció al capital passiu, els obrers parats haurien de demanar comptes als seus representants per la manca de virilitat, que temen de fer caure el

pes de la seva autoritat contra els sabotejadors de la República.

Creiem que a més d'intervenir-hi l'Estat, l'Ajuntament és qui més obligat està en solucionar el problema de l'atur forçós. Amb tal que posés en pràctica el que prescriuen les Ordenances Municipals—remarquem ací, en elogi del Sr. Pompeu Pascual, la proposició que va fer al Consistori en una passada sessió—de que tots els propietaris vénen obligats a restaurar les façanes i posar en condicions higièniques tots aquells pisos que careixen d'elles—per cert que a

Girona són els més—ja hi hauria feina per estona i, qui sap, resolt el conflicte.

Són mesures aquestes que no cal negligir i que de portar-se a cap pararien molt bé de l'actuació dels nostres representants municipals.

Els obrers parats, però, tenen l'última paraula, i és la de que facin complir les promeses fetes pels nostres representants en període electoral, que no cal oblidar i menys deixar de vista a qui les feren.

JOAN CLAR CATALÀ

Impremta Salomó Marquès - Força, 2

BAR «ELDORADO»

DE

CARLES MOLLEVÌ

Especialitat en COCKTAILS — Gran assortit en Fiambres i Sandwichs—Mariscos de totes classes—Licors—Vins

CAFÉ EXPRES

Rambla de la Llibertat, 2 GIRONA

Sastreria COLL

La millor assortida
La més econòmica

Cort-Reial, núm. 3 GIRONA

PER NOVETATS CASA REXACH

Rebudes les novetats de tardor i hivern

Rambla Llibertat, núm. 26

GIRONA